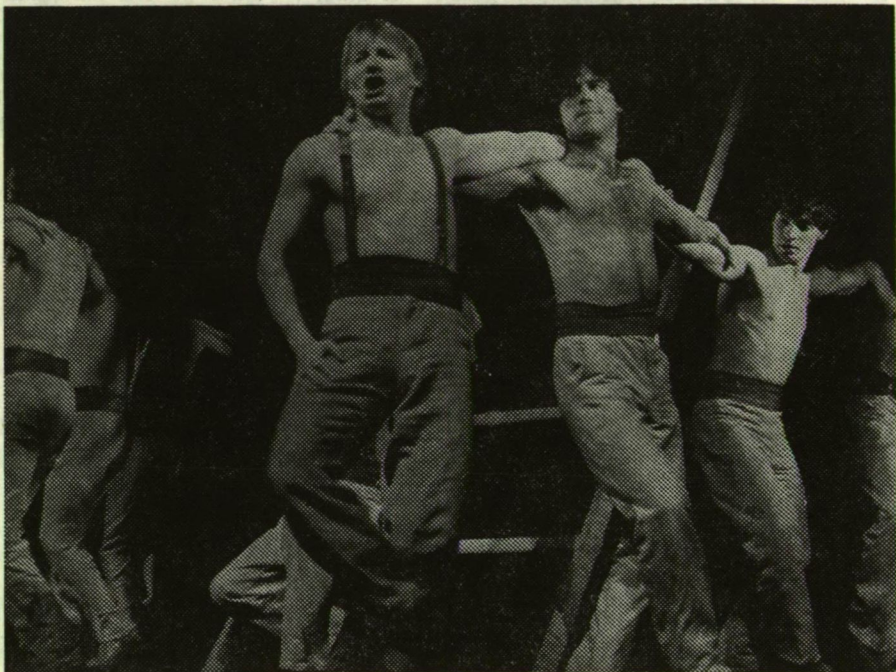

— A munka folyamán hogyan érezted; színház és színész miként volt készülv
erre a szokatlan feladatra?

— Kell erről beszélni?

— Igen, mert tanulságos.

— A próbaidőszak első része nagyon nehéz volt. El kellett teljen egy kis idő, amíg Kerényi szándékát maradéktalanul elfogadták. Kerényinek nemcsak jól kellett megrendeznie, hanem közben még pedagógusnak is kellett lennie. Az eljövendő magyar színházban, úgy gondolom, mind több és több olyan jelzésrendszert kell bevinni, ami csak ránk tartozik. S ez borzasztó fontos: nincs értelme nekünk Párizst vagy a Broadway-t utánozni. Az odavaló. Nekünk azt kell kitalálni, ami nekünk van. Azt kell feldolgoznunk és beépítenünk. A Kőműves Kelemen és a Passió sikere azzal is magyarázható, hogy Kerényi is és Marton László is azt vette észre, hogy ki kell találni egy olyan jelzésrendszert, ami ránk jellemző. Én nem tudom azt megcsinálni, amit a Jézus Krisztus szupersztárban csinálnak meg az amerikaiak. És nem is kell.

KŐMŰVES KELEMEN (PESTI SZÍNHÁZ)

— A Kőműves Kelemen-előadásból szinte fanatikus erő sugárzik...

— A színészek és főiskolások hihetetlen elszántsággal kezdtek dolgozni. Kemény, háromhónapos próbaidőszak volt. Marton rengeteg időt szánt arra, hogy ezek a mozgások olyanok legyenek, mint amilyenek lettek. Amit például a mulatásban csinálnak a csángó jártatóssal, az döbbenetes erejű. Marton arra érzett rá nagyon egészségesen, hogy a Kőműves Kelemet csak a mi jelzésrendszerünkben lehet megcsinálni. És ebben Szörényi Levente is kitűnő partnernek bizonyult, hiszen ha kellett, munka közben is változtatott kísérleti formát vagy dallamvezetést. Rég nem dolgoztam ilyen kellemesen. Az alkotói gárda erősen együtt-tartott a munka folyamán, ami ritka eset.